

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 441.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

μεταβαλή. λέα, οὐκ ἔστι τῆς θείας παροργνώσεως
 Διὰ βολῆ, ἔδδ' ἀγνοίας αὐτῆς, ἀπαγα-
 ἀλλὰ οὐκ ἔστι καὶ φιλανθρωπίας ἡ παρ-
 βολῆ ἐπειδὴ, φησὶν, ἄξιοι μὲν ἦσαν ἐ-
 βραῖοι, βασιλεῖα αἰτήσαντες, καὶ ἐμὲ
 ἀθετήσαντες, παιδεύθηναί, ἔχ' ἔπος
 αἰκτιρω. δὲ, ὡς ἐποίησεν αὐτοῖς βασιλεύσας
 Σαούλ, οὐκ εἶρει κἀκένυσ ὡς δεινὰ
 πεπονήθας, καὶ τοῦτον ὡς χαλεπὸν
 αὐτοῖς γενόντα. τῆς τοίνυν ἐκείνων
 παροργνώσεως, ἡ αἰτία, οὐ τῆς τῆ δὲ
 δακνότητος τὸ αἴτημα φιλανθρωπίας.

Ἰσιδώρῳ Διάκονῳ. υμ.

ἀγίου. αὐτῶ. Ὡς παρ' οἰ τοῖς πρώτοις γραμμασι
 φοιτηταὶ μὲν οὖν καὶ δὲ, τῷ καθηγητῇ ἀ-
 τελεῖσαι παρὲς ὅσα τὴν γραμματικὴν
 ἀρμοσίαν, ἀσκητοὶ καὶ εὐπειθῶς τῶς
 χρυσκτικῆς δεξιότητι, ἔπος καὶ τῶς
 τῆς θεῶν φοιτητῶν ἐπειδὴ τοῖς τῆ-
 των διδασκάλοις, νηπιώδῃ ἀπλήτη-
 τα, καὶ ἀειδοίαν συγκαταθεσὶν ἔχον-
 τας ἀπεκρύβη γὰρ, φησὶ, ταῦτα οὐκ
 εἰς ἀποσφῶν καὶ συνετῆς, καὶ ἀπεκ-
 λυφθῆν νηπιῶσι.

Τῷ αὐτῷ. υμα.

Εἰ καὶ τελείας ἡμᾶς εἶναι ὁ θεὸς βέ-
 λεται νόμος, ὁμῶνουμε, ἀλλὰ καὶ ἀνά-
 βασιν καὶ παροργνὴν παρὲς τὴν τε-
 λείωσιν φθάσαντας, παρὲς γάλα-
 κτι ποτιζομένους, ὡς ἀρπύγην τε βρέ-
 φη, καὶ ἐν αὐτῷ εἰς σωτηρίαν ἀξάνοιλας.

Τῷ αὐτῷ. υμς.

Καλένο ὅσα ἔφης, συνήγορον εὐείσω
 τῆς φράσιν γραφέντων σοι, μὴ συμ-
 διά γινεσθε τῶς φρεσὶν, ἀλλὰ τῆ κα-
 κία νηπιάζειν, ταῖς δὲ φρεσὶ τελειῶ-
 σθαι, τῆ πανσόφου γραφάντος Παύ-
 λου, οὐ γὰρ ὅστιν οὐκ ἔστι μὴ σπασμῆ-
 ξαντας τὴν κακίαν, καὶ νηπιόσαντας

vnxerim Saulem in regem, diuinam præ-
 notionem haud quaquam traducunt, nec
 ipse ignorantiam, absit: verum singularē
 atque incredibilem quandam eius miseri-
 cordiam, & humanitatem ostēdunt. Quo-
 niam enim, inquit, Hebræi quidem, vt qui
 regem poposcissent, ac me repudiaffent,
 animaduersione digni erant, at non ita vt
 in eos animaduertit Saül regiam dignita-
 tem consecutus, idcirco tum illorum vice
 dolet, vt qui grauibus incommodis affe-
 cti sint, tum huius quoque, vt qui sæuum
 & acerbum se ipsis præbuerit. Quapropter
 in illorum animum ac voluntatem culpa
 conferenda, non in eius, qui eorum peti-
 tioni cessit, benignitatem.

Isidoro Diacono. 440.

Quemadmodum pueri, cum primū
 literas formare discunt, in præceptorem
 intēti sunt, ad quod calamum accommo-
 dārit, lubentē atque obediēti animo no-
 tas excipientes: eodem modo eos quoque,
 qui ad res diuinas perdiscendas se confē-
 runt, earum magistros sequi, atque puerilē
 simplicitatem & indubitatum assensum
 habere oportet. Abscondita enim sunt
 hæc à sapientibus & prudētibus, vt inquit
 Dominus, & paruulis reuelata.

Eidem. 441.

Et si perfectos nos esse Lex diuina vult,
 vir mihi cognominis: tamen illud necesse
 est, vt qui per ascensum ac progressionem
 ad perfectionem tendunt, prius, tanquam
 modò geniti infantes, lactis potu alantur,
 atque in eo ad salutem crescant.

Eidem. 442.

Illud quoque, quod abs te commemo-
 ratum est, iis, quæ ad te nuper scripsi, faue-
 re comperio, nimirum quòd Paulus nos
 admonet ne sensibus pueri efficiamur, sed
 malitia paruuli simus: sensibus autem per-
 fecti. Neque enim fieri potest, nisi impro-
 bitatem abstergamus, atque ad puritatem

N iij